

Той бѣше напласенъ много отъ вълцитѣ, затова остави и кошница и торба и бърже се покатери на едно дърво. Отъ тамъ почна да се услушва на разни страни за непознатия гласъ.

Слѣдъ малко Стойко забѣлѣза подъ едно дърво едно селско момиченце, забрадено съ бѣла кърпица, което трие очи и жално плаче.

Той го повика и то се затече къмъ него. Стойко го разпита отъ кое село е и какво търси само въ гората. А то му разказа, че е отъ близкото село и се загубило като търсило гъби.

Стойко го утѣши да не плаче, па го улови за ржка и го поведе къмъ селото му.

Слѣдъ нѣколко минути двѣтѣ дѣца бѣха въ кѣщата на загубеното момиченце. Родителитѣ му благодариха на Стойка много и го изпратиха съ голѣми подарѣци.

Върви Стойко къмъ дома си, па си дума: „Забавихъ се, но нищо. Мама нѣма да ми се кара, защото ѝ нося гъби и цѣлъ товаръ съ *благословици* отъ бабата и селянитѣ!“ Отъ гората чакъ до тѣхъ Стойко стигна съ пѣсни, защото никога до сега не е прѣкарвалъ такъвъ *щастливъ* день.

